

V pátek 10.00 hodin zahraje Divadelní spolek J. J. Kolář
při TJ Sokol Poniklá dramatické pásmo poezie a bajek
Jiřího Žáčka **ŽÁČKOVÁNÍ.**

Účinkují:

Eva Holubcová
Soňa Václavíková
Václav Hájek
Pavel Plichta

Radka Soukupová
Tomáš Hájek
Jaromír Jirouš
Petr Plichta

Úprava a dramaturgie:

Soňa Fišerová
Pavel Plichta
Pavel Plichta

Režie:

Úřední výnos o řešení stížností na protekci

K likvidaci stížností jsme
zřídili
2 (dvě) sekce:
pro ty s protekcí
a pro ty bez protekce

Epitaf smolaře

Ze všech stran
byl věčně bit.
Propásl a projel
všecky šance.
Radši umřel:
chtěl mít klid.
Coby duch zas musí
chodit na seance.

Dále v 15.15 hod. se koná vernisáž výstavy fotomontáží Hany Procházkové **SKLENĚNÁ FANTAZIE.**

V 16.00 hod. zahraje divadelní soubor Sokol Bozkov veselohru se zpěvy Karla Fořta **JÁ JSEM MALÝ MYSLIVEČEK.**

Premiéra proběhla 9. února 2008.

Vážení ochotničití diváci,

po delší době jsme se opět vrátili k nastudování hry se zpěvy a vybrali jsme hru z třicátých let „Já jsem malý mysliveček“, kterou napsal Karel Fořt, hudbou k písničkám ji doplnil J. Vařata. Hry Karla Fořta jsou přístupné nejširším vrstvám obecnosti, zaujmou především zhuštěným dějem, rozvernými náladami a situacemi. Fořtovy veselohry hýří vtípem, humorem a komikou. Doufáme, že se nám podařilo toto všechno naplnit a Vám připravit dobrou náladu.

Realizace hry:

Režie Dobroslava Prokopová
Hudební nastudování Jiří Kurfiřt
Hudební doprovod Jiří Kurfiřt a Tereza Kurfiřtová
Scéna Vratislav Ouhrabka
Kostýmy Klára Prokopová
Text sleduje Stanislav Kasan
Světla Jan Ouhrabka

Osoby a obsazení:

Tomáš Jezbera, lesní
Anička, jeho dcera
Bedřich Jesenský, adjunkt
Baron Sauerkraut, majitel panství
Tonda Kabacoun, facír
Baruška, děvečka
Filomena, její dcera
Josef, sluha
Josef Kurfiřt
Simona Baletková
Oldřich Prokop
Jiří Doubek
Stanislav Hlava
Zuzana Nesvadbová
Kateřina Kurfiřtová
Jindřich Prokop

19.30 hod. SLAVNOSTNÍ ZAHÁJENÍ PŘEHLÍDKY

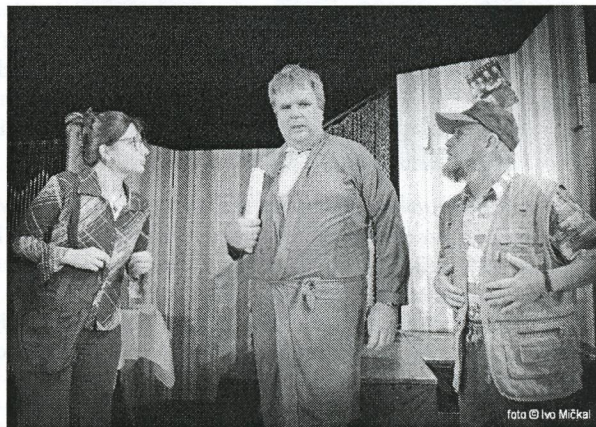
Divadelní spolek Krakonoš Vysoké nad Jizerou hraje komedii Simona Williamse **POLIB TETIČKU**

Simon Williams

Angličan Simon Williams je slavným a úspěšným autorem a režisérem, ovšem předtím, než se tak stalo, hrál na scénách ve Wotingu a Birminghamu a Dath. Poprvé se objevil v divadle West End v Londýně v divadelních hrách Opravdový přítel, Senná rýma, Sběratel aj. S inscenací Ideální manžel absolvoval řadu divadelních představení po celé Anglii. Postupně čím dál víc inklinoval k práci režijní a autorské, a to jak pro divadlo, tak pro televizi. Z jeho bohaté televizní tvorby uvedme alespoň Příběhy Sherlocka Holmese nebo Jednooký mezi slepými králem. Také oba Williamsovy romány (O Oskarech a Zabijte světla) se objevily na seznamu bestsellerů.

Světová premiéra hry Polib tetičku, ve které Williams bohatě zúročil své herecké zkušenosti, se konala pod režijním vedením samotného autora 8. 4. 1997 na scéně divadla The Mill v Sonningu.

Pokračování na další straně...

Realizace hry:

Leonard, statistik
Harriet, redaktorka
Didi, Leonardova dcera

Jiří Pošepný
Marcela Kollertová j.h.
Lucie Vodsed'álková j.h.
Veronika Havelková

Inspicie:
Nápověda:

Věra Líbalová
Jitka Seidlová
Petra Ďoubalíková
Slávka Hubačíková

Gus, Leonardův otec

Jiří Líbal

Světla:

Jan Vaverka st.

Překlad:

Renata Menclová

Zvuk:

Jan Pohanka

Dramaturgie:

Pavla Schejbalová

Režie:

Jan Vaverka ml.

Návrh scény:

Kateřina Baranowská j.h.

Jakub Pošepný

Výroba scény:

Josef Hejral st.

Milan Schejbal

Ve 22.00 hod. zahraje Divadelní spolek Havlíček Zákupy hořkou komedii Pauly Vogel **NEJSTARŠÍ ŘEMESLO**

Americká dramatička **Paula Vogel** (1951) je držitelkou Obie Award/Ceny Obie (za svou asi nejčastěji uváděnou hru, svérázně pojednávající o nemoci AIDS, *The Baltimore Waltz/Baltimorský valčík*, 1992), dále Pulitzerovy ceny (za hru *How I Learned to Drive/Jak jsem se učila řídit*, 1998) a v neposlední řadě také American Academy of Arts and Letters Award/Ceny Americké akademie umění a literatury (2004). Náměty Pauly Vogel jsou velmi kontroverzní, ale také úspěšné.

Osoby a obsazení:

Vera
Edna
Lillian
Ursula
Mae
Mladá štětka

Eva Mocková
Ivana Urbanová
Dáša Beránková
Jiřina Fridrichová
Marta Řezníková
Lucka Pechová

Režie:
Scéna:
Světla a zvuk:
Kostýmy:
Kontrola textu:
Inspice:

Jiří M. Šimek
J. M. Šimek, P. Řezník a kol.
P. Kohout, R. Bítala
I. Urbanová
P. Řezník
J. Matýšková

V programu Národního divadla moravskoslezského v Ostravě se o hře píše: „Na Nejstarším řemesle je zajímavá samozřejmost a věčnost, s níž autorka k neobyčejnému tématu přistupuje - žádná snaha o lacinou senzaci, neklouže po povrchu, ale zavrtává se postavám přímo pod kůži. Nemoralizuje, nehodnotí jejich zaměstnání z etického hlediska, soustředí se na pětici žen, jejichž životy se naklánějí ke konci a ony si to ještě moc neuvědomují. A umí téma vážné odlehčit nečekaným vtípem. ... nesnaží se šokovat, nebaží po laciné senzacnosti, nestaví na odív, „jinakost“ svých postav. Naopak, v popředí jejího zájmu je člověk se svými radostmi a starostmi, až jakoby bokem se dozvídáme, že v některém směru se odchyluje od většiny. Autorka píše s empatií, dokáže své hrdiny chápat, nesoudit, planě nemoralizovat a nešetří při tom vtípem,“ říká o hře dramaturg divadla Marek Pivovar.

Jak to tedy je?

V New Yorku se v parku na rohu 72. ulice a Broadway schází pět starých, ale stále činných prostitutek, které si své stáří nechťejí připustit. Za ta léta přilnuly ke svým klientům. Jsou sdruženy v jakémsi profesním kolektivu vedeném jednou z nich. Je to jejich „management“, který spravuje i společně vydělané peníze. Když se sejdou na „pracovní poradě“, probírají věci běžného života – jídlo a trávení, zdraví své i klientů, peníze a jejich spravování i vzájemnou podřízenost. Ve světě stále více vítězí dynamické, ale tvrdé ekonomické myšlení, kdy záleží na dobrém řízení, odhadu situace a rychlém přizpůsobení, ale také ostrých loktech a nesmlouvavém

„tahu na branku“. Před provozovatelkami nejstaršího řemesla vyvstává i otázka možnosti změny managementu celého podniku „veřejných služeb“. Komické situace, v nichž se hrdinky ocitají, jsou vyústěním jejich každodenních obtíží, jež přináší změněná doba. Vše je vyprávěno s hořkým humorem i porozuměním, a tak mnohdy nevíme, zda se jim smát nebo nad nimi plakat. Nehledě na to, že většina diváků brzy zjistí, že ač sami jiného profesního zaměření, mají velmi podobné starosti jak vyžít, jak své postavení udržet či zlepšit, jak se poprat s problémy každodenní existence. Každá profese má svoje specifické způsoby vyjadřování. Necht' se tedy divák nepohoršuje nad nesalonními výrazy, které z úst starých kněžek lásky zaznívají. Není to schválnost autorky, tím méně režiséra či hereček, ani snaha po ozvláštnění za každou cenu. Život je prostě takový a „hanba tomu, kdo zle smýšlí“.

Divadelní spolek Havlíček Zákupy vznikl 25. června 1923 jako divadelní odbor Národní jednoty severočeské v Zákupích. Byl prvním českým ochotnickým souborem na Českolipsku. Po sedmiletém válečném odmlčení v letech 1938–45 obnovil svou činnost a v roce 1947 přijal jméno „Havlíček“. Pracoval při místní osvětové besedě, později při městském kulturním středisku. Od 25. února 1996 je samostatným občanským sdružením.

Zákupští ochotníci se pravidelně účastní oblastních přehlídek a dvakrát hráli na národní přehlídce ve Vysokém n. J. Jejich okruh působnosti je široký a kromě inscenací pro dospělé i pro děti organizují živé betlémy, historické obrazy při různých příležitostech, kabaretní vystoupení apod.

Nabídka: Zajímavá publikace o divadle a Vysokém n. J. - Slávka Hubačíková : „Kale a kyselo“. Cena 150,- Kč

Za podpory Ministerstva kultury ČR, Obce Josefův Důl, Libereckého kraje – KÚ Libereckého kraje a manželů Verhoefových.
Redakce Kukátka: Hanička Dohnalová, Radim Podrazký, Karel Stuchlík, Roman Šťastný <http://divadlojosefuvdul.wz.cz>

V sobotu 10:30 hod. zahraje

Divadelní spolek Havlíček Zákupy komedii Oldřicha Dudka LUCERNA ANEB ZELENÝ RUDOLF

Napsal: Oldřich Dudek (nar. 1946),
scénárista, spisovatel a kreslíř

Kostýmy: Ivana Urbanová
Hudba: Rudolf Bitala
Scéna a vše ostatní: kolektiv
Režie: Bohuslav Bartoš

Hrají:
Vypravěčka Marie Živnářková
Mlynář Libor Jiří Šimek
Hanička Pavel Kohout
Vodník Bohuslav Bartoš
Kněžna Iva Kreisingerová
Pan vrchní Pavel Řezník
Lokaj Josef Ther
Učitelský Zajíček Josef Váňa
Vyžraný lid Dagmar Beránková, Josef Urban

DS Havlíček Zákupy vám nabízí divadelní parodii na známou báčorku Aloise Jiráska, která vychází z autorovy poslední knihy humoristických povídek s názvem Tornádo. Děj i scéna Dudkovy hry *Lucerna, aneb zelený Rudolf* se nese v duchu ochotnického představení, které „diriguje“ postava Vypravěčky. Hra je rozložena do třech dějství a má zcela nečekanou závěrečnou pointu, která vše, co bylo řečeno a odehráno, staví okamžitě do „jiného světa“ a může být zároveň chápána i jako omluva Jiráskovi a jeho původnímu dílu.

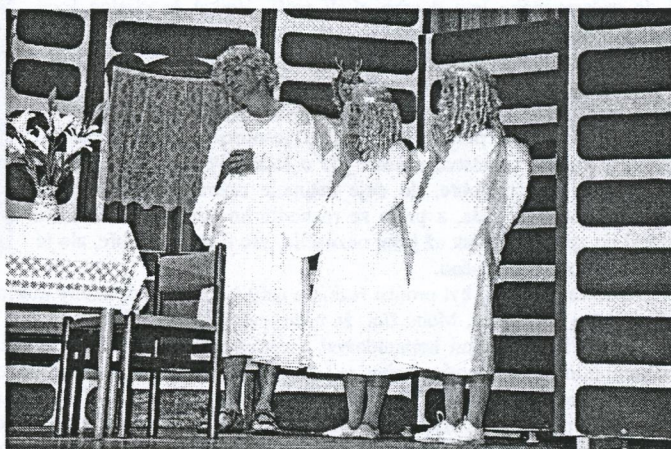
V 16:00 hod. zahraje Divadelní soubor Tyl Sland komedii Jaroslava Koloděje POSTEL PRO ANDĚLA

Každý z nás se ve svém životě alespoň jednou obrátil na svého anděla strážného. Jedná se o jev docela běžný a setkáváme se s ním v nejrozličnějších situacích. Někdo prosí o radu při vyplňování loterijního tiketu, jiný volá o pomoc při zběsilé noční jízdě zasněženou krajinou, další zas žádá o opatrování své dušičky při průchodu tmavou uličkou. Ti nejmenší často prosí se slzičkou u očička a pláčem na krajíčku o to, aby se tatínek a maminka nikdy nedověděli o fotbalové míčce a rozbitém oknu. Zkrátka všichni jsme zvyklí prosit a žádat o úplně všechno. Co si ale počít s tím, když onen anděl strážný požádá o pomoc nás? A když se k tomu ještě přidají starosti s dospívající dcerou a jejím nápadníkem, zvědavou sousedkou a poněkud svérázným veterinářem, vznikne taková motanice, že ji nedokáže rozmotat ani samotný farář, člověk boží čistoty, který má k andělským bytostem nejbližší. Příběh o tom, jak by se nemělo střílet pánu Bohu do oken je plný situací, které mnozí z nás velmi dobře znají, ale přesto, nebo možná právě proto při jejich shlédnutí propadáme v záchvaty smíchu. Tak přesně takové představení nyní přinášíme na jeviště a doufáme, že se spolu na některém z našich vystoupení setkáme.

Jaroslav Koloděj

Ze Senic do celého světa se vydávají už hezkou řádku let vyřezávané loutky- marionety pana Jaroslava Koloděje. Nejprve klukovský zájem o řezbářství se časem změnil na koníčka a vyvrcholil mistrovskou tvorbou loutek. Pan Jaroslav Koloděj se narodil 25. května 1939 v Českém Meziříčí v okrese Rychnov nad Kněžnou. Vystudoval Vyšší průmyslovou školu hutní a strojní a celý život se věnoval řezbě loutek. Vyvrcholením jeho tvorby bylo pozvání pořadatelů výstavy Tisíc let české kultury, která se konala v roce 1997 v Severní Karolíně v USA. V roce 2000 se jeho loutky zúčastnily Světové výstavy v Hanoveru. Své loutky vystavoval také v Bruselu a Varšavě, v České republice pak v Praze, Chrudimi, Poděbradech, Jihlavě, Třebíči, Kladně, Nové Pace, Zábřehu na Moravě, Žamberku, Rožďalovicích, Trinci, Lázních Bělohradě, Ostrově nad Ohří, Mariánských Lázních, Prostějově a Liberci.

Svůj zájem o ochotnické divadlo, které je jeho druhým koníčkem, dotvrdil autorstvím několika divadelních her. Jeho nejznámější komedii Dědeček, aneb musíme tam všichni se hrála již na více než dvacetí ochotnických scénách, jeho pohádku Jak čert vyletěl z kůže hrají na profesionální scéně Slovákého divadla. DS J. K. Tyl z Josefova Dolu si z tvorby pana Jaroslava Koloděje vybral veselou pohádku Ježibaby z Babína.

**V 19:30 hod. zahraje Divadelní spolek Scéna Libochovice černou komedii Jean-Claude Danauda
ACH, TA NĚHA NAŠICH DAM!**

Režie: Eva Andělová
Scéna: Milan Hrzán
Hudba: Jiří Cendra
Zvuková spolupráce: Jiří Dědourek
Kostýmy a masky: Olga Psotová

Osoby a obsazení:

Vdova	Nad'a Hladíková
Sophie	Dagmar Králová
Slečna Petitpas	Hana Zůnová

Slovo o hře:

Jednoho dne se na lavičce sejdou tři dámy. Řeklo by se, že si budou ukazovat fotky vnoučat a vyměňovat recepty. Jenže je to trochu jinak. Člověk by to do těch něžných stvoření neřekl ...

Bavte se s námi!

Slovo o souboru:

Divadelní spolek Scéna Libochovice vyvíjí v posledních letech velmi aktivní činnost. Má ve svém repertoáru české klasické hry (Naši furianti, Hrátky s čertem), hry upravené podle zahraničních autorů (Manžel na inzerát, Budiž světlo!), ale i hry autorské (Jak se státi dobrým chovatelem svému slonovi). Většinou se jedná o komedie, protože hlavním úkolem, který si soubor předsevzal, je své diváky především dobře pobavit.

V roce 2007 byly nastudovány dvě inscenace, což svědčí o tom, že divadelní tradice v Libochovicích neusíná, ale naopak, je stále dost těch, kteří si chtějí zahrát. Vedle klasických Drdových Hrátek s čertem (režie Jaroslav Kodeš) tak vznikla ještě černá komedie Ach, ta něha našich dam! ukazující zvláštní přístup tří žen k mužskému pokolení ...

Slovo o pohádce Ježibaby z Babína, kterou zahrál Divadelní spolek J. K. Tyl Josefov Důl

Ježibaby z Babína je veselá pohádka o dvou zapomenutých ježibabách, které živoří v hlubokém lese Babíně. Čas od času je „přiletí“ navštívit další ježibaba, ale ta žije ve městě. Co všechno se stane, když do tohoto začarovaného lesa zabloudí pocestný chasník a do děje vstoupí další pohádkové bytosti a kuráží děvče, milému divákovi představuje autor pan Jaroslav Koloděj. A my, ochotníci z Josefova Dolu, vše rádi předvedeme na divadelních prknech nejen dětskému divákovi, ale všem, kteří pohádky mají rádi.

Jsem ale velmi rozhořčena některými názory na pohádku a zvláště pak na zcela mylný pohled významu pohádkových bytostí. Musím se zcela distancovat od názoru, že ježibaby jsou vlastně bezdomovkyně! S tím nemohu zásadně souhlasit! Bezdomovectví je jev zcela nový a současný a bezdomovci nejsou – alespoň prozatím – součástí pohádkové říše. Dovolím si zde obhájit pohádku pana Jaroslava Koloděje Ježibaby z Babína.

Autor této sice jednoduché, ale úsměvné pohádky, podle mého názoru vycházel z tradičních českých pohádek, kde vystupují kromě lidí také pohádkové bytosti typické pro českou pohádku. Děj této hry je velmi jednoduchý a v podstatě se nijak zvlášť nerozvíjí. Dvě ježibaby zde zosobňují zlo, ale jsou až trochu směšné a vlastně neškodné. Přestože umí čarovat, tak ve své jednoduchosti a zaostalosti nedokážou využít tyto své schopnosti k něčemu pořádnému, zásadnímu. Tak jako v jedné známé pohádce se vyskytuje zapomenutý čert, tak se v Babíně zapomněly dvě ježibaby. To třetí ježibaba – přespolní – má trochu jiný program. Jednak je městská, jednak je vdaná, více o sebe dbá, více využívá svých schopností čarovat, zúčastňuje se a organizuje ježibabí slety a bály. Je – podle dnešního slovníku – více akční, míří do vyšší ježibabí kategorie. Další dvě bytosti také do začarovaného lesa a jeho okolí patří. Hejkal je vlastně lesní mužík, prostoduché strašidlo, které má za úkol děsit pocestné. Vodník v této pohádce je vodník říční a má na starosti poměrně velký revír. Kamarádí se s hejkalem a je to spíše dobráčisko, které spíše v nesnazi pomůže, místo aby škodil. Martin je prototyp českého Honzy, který jde do světa na zkušenou, ale protože je to prostý vesnický chasník, nedokáže odolat nabízenému bohatství, ačkoliv jde o léčku. Protože každá česká pohádka musí končit dobře, do děje vstupuje rázná vesnická děvče. Barunka má Martina ráda, a proto se rozhodla ho ve „světě“ hledat a odvést si ho zpět domů. Jak už jsem naznačila, vše dopadne dobře, zlo je potrestáno a dobro odměněno.

Pan Jaroslav Koloděj byl profesí řezbář a celý život vyráběl loutky marionety. V galerii jeho loutek převažují právě české pohádkové bytosti, i když vyráběl i zahraniční. Mohu říci, že ty naše české jsou mi samozřejmě více blízké, jsou milé, prostě naše. Představuji si, že pan Koloděj při výrobě svých loutek s nimi komunikoval a vymýšlel pro ně příběh. A tak nejspíš vznikly jeho pohádky určené českému divákovi. Já osobně neztracuji tuto lidovou tvorbu, neboť tak alespoň je jistota, že mluvené slovo nezaniká a je dále předáváno. Dítě v těchto příbězích nehledá žádnou komplikovanost, děti mají rádi jasný příběh a ví nebo doufají, že vše dobře dopadne. Pořád je lepší, když v ději je dobro a láska k bližnímu takto prezentována, než když se všichni hrdinové pobíjí a z masakru pak vstane hlavní hrdina a mizí někde za horami. Domnívám se, že i dnešní moderní děti, odkojené televizními pohádkami a počítačovými hrami, spontánně reagují na krásný, milý příběh, oni mu věří a chtějí, aby vše dobře dopadlo. Přijme to dětem a snažme se o to, aby v dospělosti měli na dětství krásné vzpomínky.

A na závěr mi dovolu citovat pana režiséra Karla Veinliha, který se již padesát let věnuje především rozhlasovým pohádkám: „Pohádka – česká pohádka – je první kontakt dětí s uměním“.

Hana Stuchlíková

Nabídka: Zajímavá publikace o divadle a Vysokém n.J. - Slávka Hubačíková : „Kale a kyselo“. Cena 150,- Kč

Za podpory Ministerstva kultury ČR, Obce Josefov Důl, Libereckého kraje – KÚ Libereckého kraje a manželů Verhoevových.
Redakce Kukátka: Hanička Dohnalová, Radim Podrazký, Karel Stuchlík, Roman Štátný <http://divadlojosefovduul.wz.cz>

Verše a bajky z Poniklé

Divadelní spolek J. J. Kolár při TJ Sokol Poniklá přivezl do Josefova Dolu texty Jiřího Žáčka pod názvem Žáčkování. Tímto literárním matinée se vymkl z dramaturgie letošní přehlídky. Vzdor některým divadelním prostředkům šlo o nedramatické zpracování předloh v recitační a vypravěčské podobě. Hravost textů převážně převzalo i provedení v množství scénických nápadů. Byly dvojího druhu: méně šťastné tam, kde gesto, akce, rekvizita fungovaly jako ilustrace sdělovaného (např. rohlík ke slovu žvanec), šťastnější tam, kde akce, obraz rozvíjely text do další

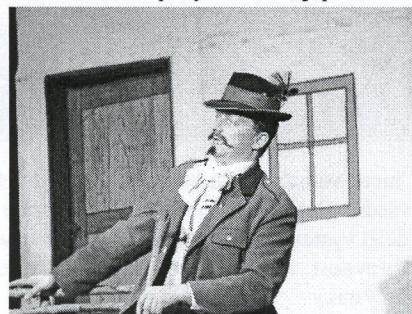

roviny (např. překrásně rozehraná scénka broučků). Mnoho čísel mělo velmi krátký rozsah a tříštilo průběh sdělení. Úspěšně byla zpracována ta místa, kde byla výrazně sdělena pointa. Diváci vděčně přijali nezvyklé představení a herci si v řadě etud ověřili užiti lapidárních a nápadných výrazových prostředků.

Za porotu MgA. Jiří Hraše

Divadelní soubor Sokol Bozkov patří k pravidelným účastníkům Josefodolského divadelního jara. Od jejich inscenací jsme neočekávali umělecký experiment, ale bývaly příkladem typu sousedského divadla, které především sdružuje v obci skupinu lidí se společným zájmem, usilující obohatit kulturní a společenský život v obci. Především šlo o pevnou vazbu mezi divadlníky a jejich publikem. Tomu pak také odpovídal dramaturgický výběr, upřednostňující komediální tituly a snad nejlépe se soubor z Bozkova cítil v komediích se zpěvy. Proto nejspíš sáhl i po lidové komedii Karla Fořta **JÁ JSEM MALÝ MYSLIVEČEK** s písničkami J. Vašaty,

vydané v oblíbené řadě ochotnických her roku 1934. Komédie však vychází z pozvolně rozvíjeného komediálního tématu o baronovi, který se vrací na místo, kde v mládí prožil milostnou romanci, jež nezůstala bez následků. Ovšem tuto historiku se na samém začátku dozvíme od děvečky Barušky a pak už se k sobě váží jen další a další epizody, jež ale nejsou nosnou zápletkou. Tím pak trpí celkový temporytmus, v němž nejsou odlišeny dějově důležité momenty od vedlejších epizod. Představení potřebuje dotáhnout přesnější charakterizaci postav, především u představitelů, kteří nemají velkou jevištní zkušenost, či musí překonávat překážky ve věkovém zařazení. Dialogy s několikrát opakovanými fakty, jež divák už zná, postrádají na nápaditosti v aranžmá, dokonce v některých případech je třeba upřesnit samotné odchody a příchody postav (především směřování do myslivny a lesa). Písničky působí živě s pěkným doprovodem, ale podpora sólistů o pomoc dalších

herců není zdůvodněná a působí rozpačitě, neboť nevíme, proč se někteří objevují na jevišti jako nepojmenované osoby a navíc ještě ve ztrnulém aranžmá. Soubor z Bozkova má už dostatek zkušeností, aby se nespokojil s prvotní podobou inscenace a dokáže na ní dál pracovat, což by pomohlo mladým hercům a sjednotilo jejich snahu s dobrým výkonem „bardů“ souboru, Zuzanou Nesvadbou (Baruška) a Stanislavem Hlavou (Tonda).

Za porotu Rudolf Felzmann

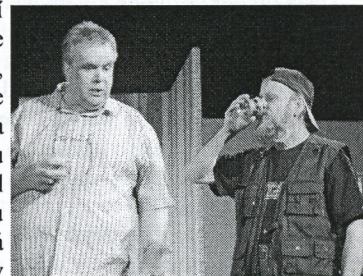
Simon Williams: POLIB TETIČKU

Historicky nejstarší účastník letošní josefodolské přehlídky (a jeden z nejdéle působících souborů u nás), sám organizátor proslulé přehlídky, Divadelní spolek Krakonoš z Vysokého nad Jizerou se představil situační, resp. situačně-konverzační komedií Simona Williamse Polib tetičku. Svižně napsaný, místy trochu překombinovaný „počestný bulvár“ si neklade za cíl hlubokomyslné sondy do lidských duší a vztahů. Na půdorysu poněkud ztřeštěné situace však se přesto citlivě dotýká problémů osamělosti, hledání si cesty k sobě navzájem aby vyvrcholil sentimentálním finále, které slzy smíchu překrývá slzami dojetí poněkud až kýčovitěho.

Zručná režie
němž se někdy
stopy svého
který zřejmě
se ochuzuje o

Milana Schejbala udržuje překotný temporytmus, v postavy trochu ztrácí – přesto si však každá nese jasné charakteru. Největší díl odpovědnosti nese Jiří Pošepný, nasazuje maximální dynamiku hned od počátku, čímž možnosti růstu postavy. Velmi zdatně mu sekunduje Jiří z postupů Jiřího Pechy – dlužno dodat, ku prospěchu

Líbal v roli otce, který jakoby přinášel na jeviště cosi věci. Lucie Vodsedálková v méně atraktivním partu Didi (navíc dost nešťastně kostýmovaná) je oběma pánům slušnou partnerkou, stejně jako atraktivní Harriet Marcely Kollertové. Diváky nadšeně přijatá komedie si jistě najde vděčný cíl v širokém spektru návštěvníků. V závěru dlužno ocenit výrazně nadstandardní, technicky vycizelované herectví všech aktérů, kteří by svými dovednostmi zvládnuli jistě i myšlenkově a eticky bohatší textovou předlohu.

Za porotu Pavel Harvánek

Čtvrté soutěžní představení Josefodolského divadelního jara 2008 patřilo **NEJSTARŠÍMU ŘEMESLU**, přesněji řečeno trochu nezvyklému opusu provokující a také trochu módní americké autorky Pauly Vogel v provedení Divadelního spolku Havlíček Zákupy. Toto „středometrážní“ jevištní dílko láká nejen pětici zajímavých ženských rolí, ale také jistou dráždivostí, neboť zachycuje několik epizod ze života přestárých prostitutek na ulici v New Yorku. Autorka ovšem své protagonistky věkově zařazuje mezi sedmdesátnice až osmdesátnice. Jejich systém života je pak určen zvyklostmi z počátku minulého století, které se dostávají do prudkého kontrastu s praxí erotických služebnic dneška. Vedle pikantních detailů o „pracovních povinnostech“ se dozvídáme i o přísné hierarchii dam, jež poskytují „veřejné služby“, a to s dodržováním dobrých pravidel poctivé živnosti. Dámský soubor ze Zákup poctivě vytváří charakterové odlišení jednotlivých prostitutek a lépe se daří ve vyšší věkové kategorii, kde i minimální herecké prostředky vycházejí jako výrazná charakterizační zkratka (např. D. Beránková jako Lillian, Marta Řezníková jako Mae). Škoda, že větším důrazem na pikantnější detaily se méně rozvíjí ona výpověď o poctivosti v poskytování „veřejné služby“, tedy o profesionalitě oněch stařenek oproti amatérismu nastupující generace. Zdá se, že Nejstarší řemeslo coby apartní jevištní dílko, ale také herecky dráždivý úkol nachází značný ohlas i na amatérských jevištích. Dámy ze Zákup jdou v první linii a hanbu určitě nedělají...

Za porotu Rudolf Felzmann

Vernisáž zahájena

„Kde hledat moudrá slova?“ zeptal se v úvodu slavnostního proslovu pan Jan Petránek, známý český redaktor, komentátor, překladatel i textař, který přijal pozvání, aby zahájil v suterénu josefodolského divadla výstavu fotografií paní Hany Procházkové s názvem „Skleněná fantazie“. Moudrá a vtipná slova našel a byla jich spousta. Patří mu za to poděkování. Nemenší poděkování však patří autorce celé expozice, paní Haně Procházkové, která zde vystavuje

jedenadvacet úžasných fotografických prací upravených počítačem. Můžeme zde např. spatřit půvabné tváře dívek a dam. Jejich původními předlohami byly jak dobové fotografie z let 1900-1910, tak i tvář autorčiny vnučky z nedávné minulosti. Mimochodem, manželé Hana a Jaroslav Procházkové mají rovný a vyrovnaný tucet vnoučat: šest chlapců a šest dívek. Přítomné diváky nejvíce uchvátila nevšední žlutomodrá obrazová kompozice s motivem pouliční lampy, skvělá jsou i další vystavená abstraktní dílka, většinou s přírodními motivy. Jejich výrazná barevnost a prostorová nápaditost jsou dominantními rysy celé už nyní úspěšné výstavy.

Radim Podrazký

Z historie DS J. K. Tyl Josefův Důl II

Byla to za osm let devětačtyřicátá hra. Dne 4. 7. 1954, po delším studování než bývalo zvykem, se uskutečnila premiéra – a nejen československá, ale i světová. Primář ústecké interny MUDr. Otta Dub, velký ctitel Karolíny Světlé i Jana Nerudy, napsal hru o jejich vztazích, o celé literární skupině kolem Nerudy, Hejduka aj. Ve hře byly uvedeny dramatické momenty z díla Karolíny Světlé (Kantůrčice, Kříž u potoka, Větrnice). Hra byla úspěšná, měla čtyři reprízy. Asi nejvíce repríz měl Pygmalion G. B. Shawa – hrál se celkem desetkrát. Období před desetiletou odmlkou končilo třemi zpěvohrami: Česká polka, Perly panny Serafinky a Podskalák. A pak nastalo ticho. Až po dlouhých deseti letech teprve divadlo ožilo. Dvě lehké komedie A. Benedettiho, pak pohádka a do konce roku nastudování velmi náročné hry (34 herců) Jana Bora Zuzana Vojíšová. Tato hra měla obrovský úspěch. A pak to byl úprk, zřejmě jsme chtěli dohonit zameškaná léta. Došlo na organizování okresní přehlídky, účast na krajských přehlídkách (Frýdlant v Č., Mašřov, Josefův Důl). Ve druhém období se objevilo několik pozoruhodných inscenací – Paní Pipperová zasahuje (1975-6, ocenění na krajské přehlídce, cena za režii a herecký výkon na národní přehlídce). Šťastná rodina od Vlastimila Venclíka (cena za inscenaci na národní přehlídce ve Vysokém n. J., cena za mladý herecký výkon Josefu Zuzánkovi, cena za režii Jiřímu Řeřichovi). A následovaly další a další hry různého žánru včetně pohádek, každoroční účast na krajských přehlídkách, desetkrát na národní přehlídce ve Vysokém n. J. Začalo se s inscenacemi také cestovat, po okolí i dál. Z úspěšných her můžeme jmenovat Dům na nebesích, Možná je na střechě kůň, Ženich pro čertici, V tom domě spal Bůh, Ryba ve čtyřech, Zdaleka ne tak ošklivá, Líný Honza, Petrada. Úspěchy se střídaly s kolapsy, často s nechutí lidí dělat něco ve volném čase pro své okolí. Ale my se nevzdáváme, divadlo máme rádi a budeme ho dělat dál.

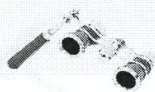
Hanička Dohnalová

Ze hry „Vavřín a růže“ 1954

Nabídka: Zajímavá publikace o divadle a Vysokém n.J. - Slávka Hubačíková : „Kale a kyselo“. Cena 150,- Kč

Za podpory Ministerstva kultury ČR, Obce Josefův Důl, Libereckého kraje – KÚ Libereckého kraje a manželů Verhoefových.
Redakce Kukátka: Hanička Dohnalová, Radim Podrazký, Karel Stuchlík, Roman Šťastný <http://divadlojosefuvdul.wz.cz>

Lucerna po zákupsku

Představení DS Havlíček Zákupy s názvem „Lucerna aneb Zelený Rudolf“ přirozeně poukazuje ke hře pana profesora Jiráska. A to hned trojím způsobem: 1. tím, že obrací dějové motivy v jejich opak (Libor posílá Haničku do zámecké kuchyně, paní kněžna chrání lípu), 2. na pozadí příběhu se objevují mezi řečí aktualizované narážky (Libor jako obránce potratů) a 3. vzhledem do budoucnosti (uprostřed tohoto feudálního děje se objevuje na závěr výpravně scénovaná vize socialistického života). Je zjevné, že se tím vytváří parodický, humorný a zábavný text. Od Jiráska si půjčuje dějovou osnovu a komický účín těží ze srovnání Jiráskova obrazu doby s obrazem parodickým. Ani předloha, ani inscenace nekladou žádné závažné myšlenkové nároky a lze si je dobře představit jako náplň silvestrovského programu. Otázkou je, jak na jevišti hru herecky realizovat. Vzorem jsou v tom celému souboru Jiří Šimek v úloze mlynáře Libora a Pavel Kohout v úloze schovanky Haničky. Hanička je na jevišti hrána bez špílců, bez humorizačních nápadů, ale jako prostá existence postavy v mužském obsazení. Dalo by se říci trochu po cimrmanovsku. Postava Libora pronáší oslavné tirády na krásnou českou vlast a typický lidový mlýn s naprostou seriózností a při tom lehce, bez nejmenšího „tlaku na pilu“. Celý soubor se řídí podobnými pravidly a vytváří tak společně lehké představení, které se vyznačuje mírou v užití divadelních prostředků a vkusem.

Za porotu Jiří Hraše

Jaroslav Koloděj: Postel pro anděla

Vynikající český řezbář loutek, který několikrát skvěle reprezentoval Českou republiku, věnoval část své tvůrčí aktivity také ochotnickému divadlu jemuž věnoval své dramatické texty. Předloha, s níž se rozhodl popasovat divadelní soubor Tyl Slaná však, žel, patří k titulům, kterým by více slušelo ležet v laskavém zapomnění a nepokoušet tak tvůrce k soubojům předem prohraným. Citát z programu: „Příběh o tom, jak by se nemělo střilet pánuobohu do oken, je plný situací, které mnozí z nás dobře znají, ale přesto... při jejich shlédnutí propadáme v záchvaty smíchu. Tak přesně takové představení nyní přinášíme na jeviště...“ Myslím, že všichni aktéři představení pochopili, že se tak nestalo. Vyspělý soubor, velmi slušné herecké výkony, nepředstírané zaujetí textem... a přesto kýženého výsledku dosaženo nebylo. Ukázalo se, že pouhá kombinace humoru místy fekálního s andělskými křídly, mimořádně plytkým textem a minimem dramatických situací prostě ke kýženému cíli nevede, přes veškerou snahu i dobrou hereckou přípravu. Je známo, že z dobrého textu mohou udělat průměrnou inscenaci, z průměrného textu inscenaci skvělou, ale zřídkakdy z pokleslého textu skvělou inscenaci. A to je i osud představení, které jsme shlédli.

Za porotu Pavel Harvánek

Josefodolské divadelní jaro 2008 uzavřel DS Scéna Libochovice inscenací „Ach, ta něha našich dam!“ francouzského autora Jeana-Clauda Danauda. V režijním pojetí Evy Andělové se na stylizované scéně parku s lavičkou setkávají tři ženy zralého věku. Dozvídáme se, že jedna - Sophie - zavraždila manžela, jeho tělo dala psům a kočkám a teď v košíku přináší jeho hlavu. Žena na lavičce - Vdova - jí má pomoci zbavit se nežádoucích stopy. Třetí žena - Slečna Petitpas - po několika peripetiích odnese hlavu domů, kde ji sní. Tím naplní akt své neukožené touhy po muži a zároveň smaže stopy vraždy. Děj, který se pohybuje v rozmezí kriminálního příběhu, feministického traktátu o touze i nenávisti k mužům, psychologického dramatu, ale také černého humoru či absurdity, vyžaduje přesnou volbu inscenačních prostředků. Inscenace se, bohužel, nerozhodla jasně ani pro přesné téma, ani pro určitý žánr. Představitelky tří rolí jsou evidentně zkušené herečky, jejichž výkon je však determinován málo ujasněným inscenačním záměrem. Ne zcela se podařilo naplnit výzvu v tištěném programu „Bavte se s námi!“.

Za porotu Rudolf Felzmann

V závěru přehlídky bude tanec

Milí přátelé, během slavnostního zakončení letošní přehlídky v neděli po dvanácté hodině uvidíte nejprve **tanec půvo em z Indie**. Vychází z tamního dováděvého folklóru a vždycky se tančí ve skupině, protože ve skupině se dovádí nejlépe. Mohou tančit společně ženy i muži, ale i ženy zvlášť nebo muži zvlášť. Záleží na tom, kdo se chce zúčastnit. Tanečníci mohou tančit v kruhu, vytvořit hada, různě se proplétat, točit a přitom vytvářejí s klacíky kombinace úderů, kroužků, rozmachů a mávání.

Druhý tanec byl vybrán z indické filmové tvorby. Tanečním scénám nastudovaným pro film se říká **Bollywood**. Dnes je tanec Bollywood rozšířen po celém světě. Není to žádný tradiční styl, ale jde o způsob tance předváděný v indických filmech. Typické pro tento tanec jsou krokové variace a gesta, která vždycky něco znamenají a dávají důraz na vyprávění příběhu. Indické filmy se natáčejí ve studiu zvaném Bollywood. Inspirací pro název se stal americký Hollywood. Protože jsou ateliéry v Bombaji, písmeno H bylo zaměněno za B a z Hollywoodu byl Bollywood, který se stal uznávaným pojmem. Ale v Indii existuje i Lollywood, to jsou ateliéry v Pakistánu, či Kollywood, to jsou zase ateliéry v indickém Tamilnadu. Například Američané obohatili aerobik o prvky bollywoodského tance a začali mu říkat bollyrobic. Bolywoodský tanec je nová móda, je zábavný, veselý a s trochou píše i elegantně zatančitelný. Prostě Bollywood je dnes módní a indická hudba úchvatná.

Jako třetí uvidíte **orientální flamengo**, je to orientální tanec s nádechem španělských rytmů. Spojuje se v něm temperament jihu s ladností a smyslností východu. Silná, svobodná, vznešená a úctyhodná Španělka a jemná, vášnivá a mystická Arabka.

A proč jsou kurzy orientálního a indického tance tak populární?

Většinou je navštěvují dámy, které rády tančí a nemají s kým. Odměna přichází brzy: je na nich vidět, jak krásní a mládnou. Mění se postava i pohled na život. Je to elegantní a příjemný pohyb, který působí především blahodárně na psychiku. Zvedá sebevědomí, rovná postoj a chůzi, jemní pohyby a posunuje myšlení do sféry duchovního poznávání, že život není jen práce, starosti a spěch, ale i odpočinek a pozastavení. Kdekoliv se setká víc lidí se stejnými myšlenkami a nábojem, zesílí se i příliv pozitivní energie, která nabíjí. Odrazem je dobrá nálada, uvolněná přátelská atmosféra prostředí a touha vracet se.

Helena Valtová

Poděkování josefodolským hasičům

Myslím si, že jedna činnost - byť někdy velmi nenápadná a často skrytá za šálami v zákulisí - si v rámci naší přehlídky

zaslouží zvláštní uznání a poděkování. Ptáte se, o čem jde? Protipožární dozor má nezastupitelnou a potřebnou funkci na Josefodolském divadelním jaru. Místní divadlo - kulturní chloubka celé obce - díky pečlivému a obětavému dodledu našich příslušníků Dobrovolného sboru hasičů v Josefově Dole nevyhořelo ani při inscenacích, kdy manipulace s otevřeným ohněm na scéně byla nutností. Herce na jevišti uklidňuje nezlozmná jistota, že v zákulisí bdí bystré oko hasiče a jeho pohotová ruka téměř spočívá na požárním zařízení připravenému k akci. Nejlepší jsou ovšem ty hry, v nichž je role hasiče zakomponována přímo do scénáře. V tom případě mohou být všichni herečtí protagonisté i diváci zcela klidní, neboť na jevišti je profesionál, který má vše pod kontrolou. Víme, že drak by mohl dštít na statečného jinocha oheň všemi průduchy svých bojovně naladěných hlav a nevyhoříme. Jsme si jisti, že si pohádkový dědeček s prvními slovy svého příběhu může klidně zapálit i skutečnou fajfčičku a nevyhoříme. Je zřejmé, že svíce spoře ozařující jeviště může pokojně plát a naše hezké divadlo nelehne popelem. A to díky josefodolským hasičům! Jsme rádi, že je tu máme. Jsme rádi, že jim můžeme touto cestou poděkovat za jejich poctivý dozor a těšit se na další úspěšnou spolupráci.

Děkujeme!

Za organizátory přehlídky Radim Podrazký

Dnešní mládež a kultura

Ze všech stran člověk slyší stesky na chování současné mladé generace. Často bývají oprávněné. Naše chování a jednání ovlivňuje okolí, tj. rodina, kamarádi, škola, ale také televize a různé párty. Každá mladá generace má problémy s těmi dříve narozenými. Každá mladá generace má problémy s těmi dříve narozenými. Ale to je dáno celkově společností. To, že mladí tíhnou ke krutosti a vulgárnosti, k neskutečně hlasitému projevu, přičítám moderní technice a mediální kultuře. Ono totiž je pro ně dost náročné vzít do ruky knížku nebo si poslechnout melodickou hudbu. Je pohodlnější dát do počítače či televize akční program - je to bez práce. Pokud se dostanou děti na divadelní představení jako školní akci, pak už je na pedagogických pracovnících, aby své světence poučili o tématice a chování ve společnosti. Totéž platí o rodině. Ale vždy se najdou silní jedinci, kteří strhnou ostatní k určité revoltě jen proto, aby na sebe z nějakého důvodu upozornili. A tak mě dost rozzlobilo chování žáků naší školy na pátečním představení. Byla bych silně naivní, kdybych čekala, že si děti řeknou: „Jé, jdeme do divadla, to je prima.“ Apeluji tedy v první řadě na školu a rodinu. Nikdo nežije sám, žijeme ve společenství a tam platí určité normy společenského chování.

Hanička Dohnalová

Nabídka: Zajímavá publikace o divadle a Vysokém n.J. - Slávka Hubačíková : „Kale a kyselo“. Cena 150,- Kč

Za podpory Ministerstva kultury ČR, Obce Josefův Důl, Libereckého kraje - KÚ Libereckého kraje a manželů Verhoefových.
Redakce Kukátka: Hanička Dohnalová, Radim Podrazký, Karel Stuchlík, Roman Šťastný <http://divadlojosefuval.wz.cz>

JOSEFODOLSKÉ DIVADELNÍ JARO 2008

18. ročník Krajské přehlídky venkovských divadelních souborů

Odborná porota uděluje

ČESTNÉ UZNÁNÍ

DS J. J. Kolár při TJ Sokol Poniklá za dramaturgicko-inscenační pokus o jevištní realizaci textů
v představení „*Žáčkování*“

DS J. J. Kolár při TJ Sokol Poniklá za využití výtvarných atributů
v představení „*Žáčkování*“

Zuzaně Nesvadbové za roli Barušky v inscenaci „*Já jsem malý mysliveček*“
z DS Sokol Bozkov

Stanislavu Hlavovi za roli Tondy Kabacouna v inscenaci „*Já jsem malý mysliveček*“
z DS Sokol Bozkov

Martě Řezníkové za roli Mae v inscenaci „*Nejstarší řemeslo*“
z DS Havlíček Zákupy

Jaroslavu Kousalovi za roli Ludvíka Myslivečka v inscenaci „*Postel pro anděla*“
z DS Tyl Slaná

Dagmar Králíkové za roli Sophie v inscenaci „*Ach, ta něha našich dam!*“
z DS Scéna Libochovice

DIPLOM

Jiřímu Pošepnému za roli Leonarda v inscenaci „*Polib tetičku*“ DS Krakonoš Vysoké nad Jizerou

Jiřímu Líbalovi za roli Guse v inscenaci „*Polib tetičku*“ DS Krakonoš Vysoké nad Jizerou

Dáše Beránkové za roli Lillian v inscenaci „*Nejstarší řemeslo*“ DS Havlíček Zákupy

Jiřímu Šimkovi za roli mlynáře Libora v inscenaci „*Lucerna aneb Zelený Rudolf*“
DS Havlíček Zákupy

Pavlu Kohoutovi za roli Haničky v inscenaci „*Lucerna aneb Zelený Rudolf*“ DS Havlíček Zákupy

Porota navrhuje k nominaci na Národní přehlídku
Krakonošův divadelní podzim 2008

DS Krakonoš Vysoké nad Jizerou s inscenací „Polib tetičku“

Cena pořadatele Divadelní spolek J. J. Kolár při TJ Sokol Poniklá
za půvabnou dramatizaci veršů Jiřího Žáčka

SPONZOŘ I

3D STYL Ing. Hana Vrbová Rychnov u Jablonce n. N.

APARTMÁNY Věra Janků Josefův Důl

ARTGLASS s.r.o. Dolní Černá Studnice

ASCOT MB, spol. s r.o. Liberec

BIMBO Josefův Důl

CAPELLA spol. s r.o. Smržovka

DETOA Albrechtice s.r.o. Jiřetín pod Bukovou

ELEGANT CZ s.r.o. Smržovka

HASIČI Josefův Důl

Hospůdka U vleku - Ing. Jaroslav Morávek Josefův Důl

Ing. Miloš Rydval – ALFASPED Josefův Důl

Irena Kobrová – květiny Smržovka

JABLONEX GROUP a.s. Jablonec n. N.

JABLOTRON s.r.o. Jablonec n. N.

Jan Petránek Praha

KRAJSKÝ ÚŘAD LIBEREC - odbor kultury

manželé Havrlantovi Josefův Důl

manželé Skřivanovi Josefův Důl

manželé Verhoefovi Josefův Důl

MINISTERSTVO KULTURY ČR

Mirek Černožský Josefův Důl

MUDr. Karel Stuchlík Josefův Důl

OBECNÍ ÚŘAD Josefův Důl

Olga Ferklová Josefův Důl

PENZION EVELIN Josefův Důl

PENZION MÁJA Josefův Důl

Petr Žďánský Josefův Důl

Radka Dohnalová Josefův Důl

Roman Šťastný Josefův Důl

Rudolf Musil vodoinstalace Smržovka

TRAFIKA p. Švadlenka Josefův Důl

TRUHLÁŘSTVÍ Miksa, Holubička Josefův Důl

VEČERKA Lenka Josefův Důl

VÝROBA ZÁKUSKŮ Markéta Fejfarová Josefův Důl